

Vi står altså i en situation, hvor en række europæiske lande på trods af disse fonde og på trods af den økonomiske politik, der er ført i EU – og i øvrigt helt uafhængigt af, om de er medlem af eurosamarbejdet eller ej – står over for meget, meget alvorlige økonomiske problemer. Det kunne selvfølgelig hænge sammen med hr. Morten Messerschmidts nok lidt forenkledte verdensbillede, nemlig det, at hvis man får tilskud, går det en skidt, og hvis man får tilskud i mere end 1 år, går det rigtig skidt. Jeg tror ikke, at hr. Morten Messerschmidt har helt ret i det, og måske er problemet her, at hr. Morten Messerschmidts grundlæggende liberalistiske sindelag forhindrer, at han kan se, hvad der er det grundlæggende problem i EU, nemlig at man har en økonomi, hvor hensynet til den fri bevægelighed og hensynet til de liberalistiske grundværdier i forhold til økonomien er de afgørende. Det er en af forklaringerne på, at man har en skidt udvikling i de sydeuropæiske og østeuropæiske lande: Man stiller nogle krav om, at de skal føre en økonomisk politik, der på lang sigt skal være fuldstændig identisk med den økonomiske politik, man fører i andre lande. Jeg tror, at en diskussion om det ville føre os tættere på, hvad der er forklaringen på, at der er en række EU-lande, som er stærkt nødlidende, og nogle er i en meget, meget alvorlig økonomisk situation nu.

Når man så ser på de her socialfonde og struktur- og samhörighedsfonde, som jo sælges under betegnelsen solidaritet, må man jo sige, at hr. Morten Messerschmidt har ret i, at det kan virke lidt underligt, hvorfor vi skal sende 1 mia. kr. omkring EU for at få den tilbage igen. For et par dage siden diskuterede vi det rod, der er i regnskabet i EU, og fik at vide, at der ikke var så meget rod, men at det hang sammen med, at reglerne var vældig indviklede og kontrollen var meget bureaukratisk. Jeg er sikker på, at der sidder folk her i salen, der kan bekræfte, at det er rigtigt, at kontrollen med EU-midler, når de udbetales, er meget, meget bureaukratisk.

Men hvad er så fornuften i at sende penge via EU for at få dem tilbage? Det er der selvfølgelig ikke nogen fornuft i. Spørgsmålet er jo også, om der er megen fornuft i, at man i øvrigt bruger EU til det her formål, som altså handler om at skabe økonomisk udvikling i udkantsområder og områder, hvor det økonomisk ser vanskeligt ud.

Sandheden er vel også, at fordelingen af de penge fra de her fonde meget mere er udtryk for det politiske styrkeforhold og magtforhold i EU, end den er udtryk for, hvilke lande der i realite-

ten har behovet. For der findes jo lande, som får ganske mange midler fra de her fonde, og hvor man må sige, at de vel i grunden også ville kunne løfte opgaven, ligesom vi kunne i Danmark, ved en intern omfordeling, hvorimod der givetvis er østeuropæiske og andre lande, hvor forholdene er så dårlige, at man kunne have brug for betydelig mere støtte.

Enhedslisten er sådan set i udgangspunktet positiv over for at afvikle de her fonde, men vi vil ikke medvirke til, at det sker, før det sker i sammenhæng med et opgør med EU's liberalistiske økonomiske politik og i en sammenhæng, hvor vi også sikrer os, at nogle af de gode og rigtige formål, som de her fonde kan give støtte til i nogle af de fattige lande i Europa, er blevet løftet. Så derfor må vi altså i dag afvise det forslag, som kommer fra Dansk Folkeparti.

Kl. 14:51

Formanden:

Tak til hr. Per Clausen. Og så er det hr. Morten Messerschmidt som ordfører for forslagsstillerne.

Kl. 14:51

(Ordfører for forslagsstillerne)

Morten Messerschmidt (DF):

Nu er det jo selvfølgelig svært helt eksakt at vide, hvad hr. Per Clausen mener med en liberalistisk politik. Altså, hvis jeg bare sådan kigger tilbage over de seneste mange økonomiske folketingsdebatter, må alt, der ikke fører til en nationalisering, efter Enhedslistens opfattelse nærmest være liberalistisk politik, og i så fald bekræfter jeg, at jeg anser mig som værende liberalist. Jeg tror nu mere, det er definitionen end konklusionen, der er noget galt med.

I EU-systemet og som en konsekvens af de støtteordninger, man her har indført, ser man imidlertid det fuldstændig barokke, at støtteordningerne fungerer som en regulær sovepude. Det er helt åbenbart, at en lang række regioner, herunder også dem og måske endda i særdeleshed dem, som får de største pengesummer fra strukturfondene, har behov for udvikling. Problemet er bare, at de ikke i de regioner oplever den umiddelbare konsekvens af de manglende reformer, fordi de får en gavecheck som manna fra himlen, dog sendt fra Bruxelles. En naturlig konsekvens af ikke at føre en moderne arbejdsmarkedspolitik, strukturpolitik eller økonomisk politik er, at man mister konkurrenceevne, og at man dermed taber i indtægter – at man simpelt hen bliver fattig.